

Državni zakonik

za

kraljevine in dežele v državnem zboru zastopane.

Kos XLI. — Izdan in razposlan dne 13. avgusta 1886.

130.

Dopustno pismo od 3. julija 1886,

za lokalno železnico od Liberca v Jablonec ob Nisi, na slučaj v Tannwald.

M i F r a n c J o ž e f P r v i,
po milosti Božji cesar avstrijski,

apostolski kralj ogerski, kralj češki, dalmatinski, hrvaški, slavonski, gališki, vladimirski in ilirski; nadvojvoda avstrijski; véliki vojvoda krakovski, vojvoda lotarinški, saleburški, štirski, koroški, kranjski, bukovinski, gornje-sleški in dolnje-sleški; véliki knez erdeljski; mejni grof moravski; pokneženi grof habsburški in tirolski itd. itd. itd.

Ker je trdka „Lindheim et comp.“ na Dunaji zaprosila, da bi ji se dala dopustitev (koncesija), zgraditi lokalno železnico od Liberca čez Maffersdorf v Jablonec ob Nisi, in morebiti v Tannwald, ter voziti po njej, vzvidelo Nam se je z ozirom na občno korist tega podjetja po postavi o dopuščanju železnice od 14. septembra 1854 (Drž. zak. št. 238), kakor tudi po postavah od 25. maja 1880 (Drž. zak. št. 56), od 26. decembra 1882 (Drž. zak. št. 180), od 28. decembra 1884 (Drž. zak. št. 203) in od 29. junija 1886 (Drž. zak. št. 104) to dopustitev imenovani trdki podeliti také le:

§. 1.

Dajemo koncesionarju pravico, zgraditi lokomotivno železnico, ki jo je izvesti kot lokalno železnico s pravilno raztečino, od postaje Liberske privilegovane jugo-severo nemške zvezne železnice čez Maffersdorf v Jablonec ob Nisi ter voziti po njej.

To lokalno železnico dalje od Jablonca v Tannwald izvesti, ima koncesijonar vsegdar pravico, a dolžnost samó tedaj, kadar gre po izprevidenji državne uprave misliti, da glavnično breme, ki bi koncesijonarja odtod na novo zadelo, dobode svojo založbo v čistem donosu novega kosa, zagotovljenem z nakladnimi pogodbami, prispevki udeležencev ali na kak drug način, doštevši djanski čisti donos uže izvedenih železničnih kosov, kolikor bi presežal njihovo glavnično breme pri čemer bode za delnice vračunjati dividendo po šest od sto.

§. 2.

Železnici, ki je predmet te dopustnice, dodeljujejo se naslednja olajšila :

- a) oprostitev od kolkov (štempljev) in pristojbin za vse pogodbe, knjižne vpise, vloge in druge listine služeče v to, da se nabavi glavnica in zagotovi glavnično obrestovanje in pa vršba voznje — do časa, ko se začne ta vršba, in tako tudi v pridobitev zemljišč, v gradnjo in opravo železnice — do konca prvega vršbenega leta;
- b) oprostitev od kolkov in pristojbin za prvo izdatbo delnic (založnih ali glavnih in predstvenih) in pa predstvenih obligacij z interimalnimi listi vred, kakor tudi od presnemščine, kar se je nabere o nakupu zemljišča;
- c) oprostitev od pristojbin in taks, dolžnih za podeljeno koncesijo in za izdatbo te dopustnice;
- d) oprostitev od pridobnine in dohodarine, od plačevanja kolkovnih (štempeljskih) pristojbin kuponom, in tako tudi od vsakega novega davka, kateri bi se utegnil vvesti s prihodnjimi postavami, na trideset (30) let, računeč od današnjega dne.

§. 3.

Koncesijonarjeva dolžnost je gradnjo v §. 1 imenovane železnice od Liberca v Jablonce precej začeti, najdalje v poldrugem letu računeč od današnjega dne dokončati, dodelano železnico v občno službo izročiti, ter vršbo voznje po nji ves čas, dokler traja koncesija, nepretrgoma vzdržavati.

Da bode držal se zgornjega roka za gradnjo, dolžan je koncesijonar državni upravi dati varnost, položivši pet tisoč goldinarjev v vrednostnih papirjih, v katerih se smejo nalagati varovancev novci.

Ako bi ne dostal zgornjega roka, sme se izreči, da je ta položnina propala.

V slučajih, če bode kos od Jablonca dalje v Tannwald izvesti, ustanovi se rok, do katerega se mora ta kos dokončati, o svojem času, ko koncesijonar dobode dotični nalog.

§. 4.

Da izdela dopuščeno železnico, dodeljuje se koncesijonarju pravica razlastitve po določilih dotičnih postavnih propisov.

Ista pravica se koncesijonarju dodeli tudi zastran tistih dovlačnic, ki bi se imele narediti in o katerih bi državna uprava spoznala, da jih je v javnem interesu napraviti.

V oziru na državno cesto, ki bi se v napravo železnice, tu dopuščene od Liberca v Tannwald in njenih dovlačnic imela porabiti, dolžan je koncesijonar podvreči se onim uvetom, ki jih postavi politično deželno oblastvo kot cestno upravstvo v porazumu z glavnim nadzorstvom avstrijskih železnic.

Ako in kolikor bi se v napravo tu dopuščene železnice in dovlačnic morebiti zahtevala poraba drugih javnih cest, naj koncesijonar zadobode privolitev onih, kateri imajo dolžnost vzdrževati jih.

§. 5.

Koncesijonarju se je ob gradnji železnice, katera se tu dopušča, in ob voženji po njej držati tega, kar ustanavlja to dopustno pismo, in dopustilnih uvetov, ki jih postavi trgovinsko ministerstvo, ter tudi tega, kar velevajo semkaj meréče postave in ukazi, zlasti postava o dopuščanju železnic od 14. septembra 1854 (Drž. zak. št. 238) in železnocestni vršbeni red od 16. novembra 1851 (Drž. zak. od 1. 1852 št. 1) in pa postav in ukazov, kateri se morebiti pozneje dadó.

Kar se vršbe same tiče, odpuščajo se varnostne naredbe propisane v redu železnocestne vršbe v toliko, kolikor se bode z ozirom na znižano maksimalno brzino trgovinskemu ministerstvu zdelo, da se smejo, ter bodo na to stran veljali dotični posebni vršbeni propisi, ki jih izdá trgovinsko ministerstvo.

§. 6.

Koncesijonarju priteza se pravica, s posebnim dovoljenjem državne uprave in pod uveti, ki jih ona postavi, narediti delničarsko družbo, ali pa iz tega dopustila izvirajoče pravice in dolžnosti predjati na drugo delničarsko družbo, katera stopi v vse koncesijonarjeve pravice in obveznosti.

V nabavo novcev za prvo napravo in opremo kosa Liberec-Jablonec ne smejo izdajati se predstvene obligacije, a zaradi glavnice za kos nadaljevani od Jablonca v Tannwald smejo se samo po odobrenji državne uprave, za katero bode posebej prositi, in po načinih, ki jih ona ustanoví.

Koncesijonarju se priteza pravica, izdati predstvenih delnic (akcij), ki gledé obrestovanja in odplačevanja uživajo predstvo pred glavnimi delnicami, do iznosa od dveh tretjin napravne glavnice, kakor jo je državna uprava odobrila.

Dividenda, pristoječa predstvenim obligacijam popred, nego obveljá za glavne delnice pravica do dividende, ne sme se odmerjati z več nego pet odstotki ter naj se nič ne doplačuje iz donosov poznejših let.

Iznos napravne glavnice potrebuje odobrenja državne uprave.

Pri tem naj veljá to načelo, da se razven troškov na sestavo projekta, na gradbo in uredbo železnice in za dobavo vozil res uporabljenih in prav izkazanih z interkalarnimi obrestmi vred, ki so bile med grajenjem res izplačane, in razven resnične kursne izgube pri dobavi glavnice, ne smejo v račun postavljati nikakeršni drugi, po imenu nikaki troški za dobavo novcev.

Ako bi po iztečaju prvega vršbenega leta bilo treba še drugih novih stavbin, ali bi se pomnožile vršbene oprave, smejo se dotični troškovi prišteti napravni

glavnici, ako je državna uprava privolila v namerjane nove stavbe ali v pomnožbo vršenih oprav, in če se troškovi izkažejo, kakor je prav.

Vso napravno glavnicu treba je odplačati po razdolžnem črteži, ki ga odobri državna uprava, v času, dokler traja koncesija.

Družbena pravila in obrazci delnic glavnih (žaložnih) in predstvenih, ki se izdadó, in pa predstvenih obligacij, ako se morebiti izdadó, potrebujejo odobrenja državne uprave.

§. 7.

Vojaščino bode prevažati po znižanih tarifnih cenah, in to po tistih določilih o tem in o polajšilih potujočim vojakom, katera vsak čas veljajo pri privilegovani jugo-severno-nemški zvezni železnici.

Ta določila obsezajo tudi deželno brambovstvo obéh državnih polovic, tirolske deželne strelce, in to ne samo ob potovanji na račun državne blagajnice, nego tudi ob službenem potovanji na svoj račun k vajam v orožji in prigljudnim zborom, potem vojaško stražno krdelo civilnih sodišč Dunajskih, žandarstvo, ter po vojaško osnovano finančno in varnostno stražo.

Koncesijonar se zavezuje, pristati na dogovor med avstrijskimi železnocestnimi društvi ukrenen o nabavi in imetji opravnih reči za prevažanje vojakov in o vzajemnem pripomaganji z vozili ob večjih vojaških prevoznjah, potem na organska določila in na služabni propis o bojnih železnocestnih oddelkih ter tudi na potlejšnji, 1. junija 1871 obveljavši dodatni dogovor o vožnji takih bolnikov in ranjencev, katere je ležeče prevažati ob trošku vojaške blagajnice.

Tako je tudi dolžan pristati na dogovor, katerega je z železnocestnimi društvi ukreniti o vzajemnem pripomaganji z osebjem ob velikih prevoznjah vojaščine in na propis o prevoznjah vojaščine po železnicah.

Te dolžnosti ima koncesijonar samo v toliko, kolikor se njih izpolnjevanje z ozirom na drugotnost te železnice in na polajšila vsled tega dodeljena gledé naprave, opreme in cele vršbe zdi biti zvršljivo, o čemer pristoji razloka trgovinskemu ministerstvu.

Koncesijonar se zavezuje, da se hoče pri oddajanji služeb v zmislu postave od 19. aprila 1872 (Drž. zak. št. 60) ozirati na doslužene podoficirje iz vojstva, vojnega pomorstva in deželne brambe.

§. 8.

Koncesijonar ima dolžnost, vršbo vožnje po železnici, ki se tu dopušča, v slučaji mobilizacije ali vojske vsak čas brez pravice do odškodovanja v toliko in dotle ustaviti, kolikor in dokler bi vojaško oblastvo spoznalo da je to neogibno potrebno za pohod vojaških krdel ali za druge vojaške operacije po javnih cestah, katere železnica rabi.

§. 9.

Dopustna doba in z njo vred v §. 9 lit. b) postave o dopuščanji železnic izrečena obramba proti napravi novih železnic se ustanavlja na devetdeset (90) let, računeč od današnjega dne, in mine po tem roku.

Državna uprava sme tudi izreči, da je koncesija pred iztečajem zgornjega roka izgubila svojo moč, ako se ne bi dostale dolžnosti v §. 3 ustanovljene o začetku in zvršetku gradnje, potem o začetku poslovršbe ter bi se prestop roka ne mogel opravičiti v zmislu §. 11^{ga}, lit. b) postave o dopuščanji železnice niti ne posebno s političnimi ali novčnimi krizami.

§. 10.

Brez izrecnega dovoljenja državne uprave koncesionar nima pravice, poslovršbo dopuščene železnice prepustiti tretjim osobam.

Državni upravi je pridržana pravica, v slučajih, ko bi poslovršbo na priv. jugo-severo-nemški zvezni železnici država prevzela, poslovršbo tudi na dopuščeni železnici na se vzeti ter na koncesionarjev račun v še ostalem času dopustitve voditi.

V tem slučaju bode koncesionar povračal državni upravi troške, kar jih ima res odtod, da vodi poslovršbo, ki se morebiti povprečno ustanové.

Kakšna bode v ostalem ta voditev poslovršbe, to uravnjuje vršbena pogodba, ki jo državna uprava sklene s koncesionarjem.

§. 11.

Državna uprava si prihranja pravico, železnico, katera se s tem dopušča, ko bode dodelana in v službo izročena, vsak čas odkupiti pod naslednjimi določili:

1. Da se določi odkupščina, seštejé se letni čisti dohodki, kar jih je podjetje imelo v poslednjih sedmih letih pred samim odkupom; od tega se odbijejo čisti dohodki najslabjših dveh let in povprečni čisti dohodek ostalih petih let se potem izračuni.

2. Ako bi vendar tako najdeni srednji čisti dohodek ne dosegel vsaj letnine potrebne za niže povedane obresti nominalne napravne glavnice, ki jo je dovolila državna uprava, in za nje odplačilo o času, za katerega veljá koncesija — tedaj se ta letnina vzame kot čisti donos odmeri odkupščine v podlogo.

To veljá tudi za slučaj, če se železnica odkupi pred preteklim sedmim letom vršbe. Pri tem naj se v račun postavlja gledé enega dela nominalne napravne glavnice, kateri obstoji v delnicah, obrestovanje po pet od sto, a gledé dela nominalne napravne glavnice, kateri bi utegnil obstati iz predstvenih obligacij, obrestno breme, kakeršno bode v resnici.

3. Odškodba naj se dá v renti, enaki zgornjemu srednjemu, odnosno minimalnemu donosu, ki naj se koncesionarju v dobi še ostali koncesije poluletno, 30. junija in 31. decembra vsako leto po dospelji plačuje.

4. Državi se pridržuje pravica, kadar koli namesto še ne dospelih plačil rente plačati glavnično vrednost njih, diskontirano po pet od sto na leto, obresti na obresti računeč.

Ako se država odloči, da bode to glavnico plačevala, naj jo — kakor si sama izbere — plača v gotovini ali z državnimi zadolžnicami. Državne zadolžnice je pri tem računati po ceni, kakoršna se podá kot srednja cena državnih zadolžnic enake vrste po uradnih zapisih da je v neposrednje poprejšnjem poluletju bila na Dunajski borski.

5. Po odkupu železnice in z dnem tega odkupa pride država izplačavši odkupščino brez nadaljnje odplate v bremen čisto last in užitek te tukaj koncesijonirane železnice z vsemi dotičnimi rečmi, naj bodo premične ali nepremične, — tudi vozil in zalog materijala, in tako tudi iz napravne glavnice narejenih vršbenih in pričuvnih zalogov, kolikor le-ti niso uže po svoji namembi z odobrenjem državne uprave pošli.

§. 12.

Ko mine dopustilo in tist dan, kadar mine, preide na državo brezodplatno neobremenjena svojina in užitek tu dopuščene železnice, in vse premične in nepremične pritikline, tudi vozil in zalog materijala, in tako tudi iz napravne glavnice narejenih vršbenih in pričuvnih zalogov v obsegu, ki je v §. 11 pod št. 5 povedan.

Ako to dopustilo mine, ter tudi, ako se odkupi (§. 11) železnica, ostaja koncesijonarju last pričuvnega (reservnega) zaloga napravljenega iz lastnih dohodkov podjetja in kar bi imel po obračunih terjati, po tem last posebnih del in poslopij napravljenih ali pridobljenih iz lastnega imetka, katere je sezidal ali si pridobil vsled pooblastila od državne uprave z izrecnim pristavkom, da ne bodo pritiklina železnici.

§. 13.

Državna uprava ima pravico, uvériti se, da so dela železne ceste ter tudi oprava za vožnjo po njej po vseh delih namenu primerna in trdno narejena, in ukazati, da se napake na to stran odvrnejo in oziroma odpravijo.

Tudi ima državna uprava pravico, po svojem človeku pregledovati gospodarjenje, in sosebn po nadzornikih ob trošku koncesijonarjevem pošiljanih kakor se ji koli pozdi primerno prigledovati, da se delo izvede po projektu in po pogodbi.

Komisar, ki ga postavi državna uprava, če se napravi delničarska družba, ima tudi pravico, kolikorkrat se mu zdi primerno, hoditi v seje upravnega sveta ali drugega zastopa, kateri veljá za družbe načelništvo, in pa v velike (glavne) zборе, ter ustavljati vse sklepe in naredbe nasprotne postavam, dopustilu ali družbenim pravilom, oziroma kvarne državni koristi, ali v takšnem slučaju je koncesijonarjeva dolžnost, precej izprositi razloko trgovinskega ministerstva, katera naj se brez odloga dá ter naj veže družbo.

Za tu ustanovljeno nadziranje železnocestnega podjetja naj koncesijonar z ozirom na združene s tem večje poslove plačuje v državno blagajno letno povprečno povračilo, katerega iznos določi državna uprava oziraje se na obseg podjetja.

Nasproti se koncesijonar odvezuje dolžnosti, izrečenih v §. 89 reda železno-cestne vršbe od 16. novembra 1851 (Drž. zak. od l. 1852 št. 1) gledé povračila večjih troškov, ki bi se nabrali po policijskem ali dohodarstvenem nadzoru, in gledé dolžnosti, zastoj nabaviti in vzdržavati uradne prostorije.

§. 14.

Državni upravi se dalje prihranja pravica, ako bi se poleg vsega poprejšnjega svarila po večkrat prelomile ali opustile dolžnosti, naložene v dopustnici, v dopustnih uvetih ali v postavah, poprijeti se naredeb, primernih postavam ter po okolnostih — še predno izteče koncesija, — izreči, da je ugasnila.

Resno opominjaje vsacega, da ne dela zoper to, kar ustanovlja le-ta dopustnica, in dodeljujoč koncesijonarju pravico, zastran izkazne škode pred Našimi sodišči zahtevati odméne, dajemo vsem oblastvom, katerih se tiče, trdno povelje, naj ostro in skrbno čujejo nad to dopustnico in vsem tem, kar se v njej ustanavlja.

V dokaz tega izdajemo to pismo, naudarjeno z Našim večjim pečatom, v Našem cesarstvu glavnem in prestolnem mestu na Dunaji, tretjega dne meseca julija v letu po odrešnji sveta tisoč osem sto osemdesetem šestem, Našega cesarjevanja tridesetem osmem.

Franc Jožef s. r.

Taaffe s. r.

Dunajewski s. r.

Bacquehem s. r.

131.

Postava od 9. julija 1886,

o dogovoru, ki se ima skleniti z deželnim zastopom salcburškim gledé iskovin v oziru na tako imenovane invazijske troške, na vojne troške, na vojno-skladni zalog in gledé drugih starejih iskovin dežele salcburške in dotičnih nasprotnih iskovin c. kr. erarja.

S privolitvijo obeh zbornic državnega zbora ukazujem takó:

Člen I.

Državni upravi se daje oblast, z deželnim zastopom salcburškim skleniti dogovor, kakor je naveden v prilogi.

Člen II.

Mojemu ministru za finance je naročeno zvršiti to postavo.

V Ischlu, dne 9. julija 1886.

Franc Jožef s. r.

Taaffe s. r.

Dunajewski s. r.

Dogovor,

kateri je bil med c. kr. ministerstvom za finance v imenu c. kr. državne uprave pod pridržkom poustavnega odobrenja z ene strani in deželnim odborom vojvodine salcburške v imenu ondokajšnjega deželnega zastopa po sklepu deželnega zbora od 19. decembra 1885 na drugi strani sklenen zarad končno-veljavnega izravnanja gledé vseh iskovin v oziru na tako imenovane invazijske troške, na vojne troške, na vojno-skladni zalog in gledé drugih starejih iskovin dežele salcburške, odrosno salcburškega stanovstva, kakor tudi gledé dotičnih nasprotnih iskovin c. kr. erarja, namreč:

§. 1.

Dežela salcburška se odpoveduje vseh svojih (v širjem zmislu tako imenovanih) iskovin v oziru na invazijske troške iz dobe, predno in dokler je dežela spadala pod bavarsko krono, kakoršne so bile pod raznovrstnimi imeni vzdignene proti c. kr. državni upravi, — tako v sklepih deželnega zbora od 20. septembra 1871, od 13. novembra 1872 in od 6. decembra 1873 kot „iskovina gledé plačila troškov od vojske za 255.078 gld. avstr. velj. navedenih v poročilu deželnega odbora od 2. junija 1870, št. 18/D. T., odstavek VI in X, in tako tudi še obstoječih troškov od vojske iz let francoske invazije 1797, 1800, 1805 in 1809, sosebnost iz invazije po Lungavi v letu 1797, ki jih ima erar deželi povrniti;

v sklepih deželnega zbora od 10. oktobra 1874 in od 29. aprila 1875 kot „iskovina povračila še na dolg ostalih troškov od vojske iz štirih let francoske invazije 1797, 1800, 1805 in 1809, in tako tudi troškov za prehrano avstrijskih krdel ob prehodih v letih 1800 do 1806;

v sklepu deželnega zbora od 19. decembra 1885 naposled kot: „vse terjatve pod naslovom iskovine gledé invazijskih vojnih troškov in takšne prepirnne iskovine dežele salcburške.“

To odrecilo obseza po imenu:

1. Povračilo dne 1. maja 1816 pri Berchtesgadenskem rentnem uradu na dolg ostavših vojno-skladnih prispevkov za 1814 in 1815 v iznosu od 186 gld. 48 kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 163 gld. 45 kr.);

2. povračilo ponapredščine Tomažu Lackner-ju za 343 gld. 24½ kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 300 gld. 48½ kr.) sè zamudnimi obrestmi po štiri od sto vred od leta 1856;

3. povračilo 3.000 gld., katere je bil dne 23. aprila 1816 tadanji bavarski generalni komisarijat vzdignil iz blagajnice za odplačevanje dolgov izvirajočih od vojske, v še ostalem iznosu od 1.761 gld. 48½ kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 1.541 gld. 58½ kr.);

4. povračilo vojnega davka, ki se je v odplačilo saleburških dolgov od vojne v letu 1811 pobral in za druge namene uporabil, v iznosu od 86.641 gld. 55¹/₄ kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 75.811 gld. 68 kr.);

5. povračilo zalog deželnega magazina, katere je po končani vojski 1809 in 1810 tadanja bavarska vlada nekaj prodala, nekaj drugače uporabila, v iznosu od 35.534 gld. 3 kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 31.092 gld. 29¹/₂ kr.);

6. povračilo troškov iz blagajnice za odplačevanje dolgov izvirajočih od vojske plačanih za nastanovanje vojakov po erarnih poslopih v letih 1809 in 1810 v delnem iznosu od 49.422 gld. 49¹/₄ kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 43.244 gld. 96¹/₂ kr.);

7. iskovino, ki jo ima dežela do erarja za prehrano avstrijskih krdel ob prehodih v letih 1800 do 1806 v iznosu od 130.827 gld. 6¹/₂ kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 114.473 gld. 77¹/₂ kr.).

V ostalem naj ta naštetev ne velja za popolno, marveč je odrecilo saleburškega deželnega zastopa raztegneno na vsako povišbo v številu pri naštetih postavkih, katera bi se pozneje utegnila najti, in takisto tudi na vsako drugovrstno iskovino kakeršnega koli naslova in imena, katera bi se pozneje kdaj našla ter bi bila v zvezi z onimi invazijskimi ali vojnimi troški.

§. 2.

C. kr. državna uprava se odrekuje sè svoje strani deželnemu zastopu vojvodine saleburške nasproti iskovin e. kr. erarja do saleburškega vojno-skladnega zaloga, navedenih v poročilu deželnega odbora od 2. junija 1870, št. 18/D. T., odstavek V, po imenu:

1. Povračila troškov za dobavo klavne živine v letu 1809 od deželno-gospodarskih pristav v ostalem iznosu od 1.761 gld. 20 kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 1.541 gld. 16¹/₂ kr.);

2. povračila troškov za dobavo sena od leta 1809 iz rent mestnega sodišča Halinskega za 212 gld. 36 kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 186 gld. 2¹/₂ kr.);

3. povračila upravnih troškov pri grajščinskih sodiščih v letih 1809 in 1810 za 4.110 gld. 26 kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 3.596 gld. 70¹/₂ kr.);

4. povračila upravnih troškov pri mestnem sodišči saleburškem v letih 1809 in 1810 za 12.020 gld. 1 kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 10.517 gld. 52 kr.);

5. povračila troškov za postavljanje beznic (kolib) v letih 1809 in 1810 v iznosu od 5.098 gld. 48¹/₂ kr. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 4.461 gld. 60 kr.).

Dalje se odrekuje e. kr. državna uprava deželnemu zastopu vojvodine saleburške nasproti kakeršne koli iskovine v oziru na kako povračilo gledé ponapredščin ali ponaprednih plačil v dobi, predno in dokler je dežela saleburška spadala pod bavarsko krono, deželi saleburški, odnosno saleburškim stanovom danih ali na njihov račun opravljenih, po imenu:

erarijalne brezobrestne ponapredščine za 120.000 gld. državne veljave (preračunjeno na avstrijsko veljavo 105.000 gld.), katera je bila po prvi zasedbi

vsled Najv. dovoljenja v dotacijo stanovskih blagajnic dana, a je uže 14. decembra 1806 dospela za vračilo;

dalje vsote od 428.898 gld. $2\frac{1}{8}$ kr. konv. d. (preračunjene na avstrijsko veljavo 450.342 gld. $93\frac{1}{3}$ kr.), ki je bila v letu 1806 iz avstrijskega zaloga za doplačevanje državnih dolgov potrošena v ta namen, da se izkupijo vrednotni papirji, od salcburških stanov v nabavo francoske vojne kontribucije iz salcburških ustanovinskih in drugih zalogov vzeti in z odstopnim pristavkom stanovstva na Dunajski borsi prodani.

§. 3.

Dalje jemlje c. kr. državna uprava na se dolžnost, precej ko ta dogovor postane pravokrepen, 100.000 gld, — to je stotisoč goldinarjev avstr. veljave — kot pogoditven iznos v gotovini odšteti deželi salcburški na roke deželnemu odboru.

§. 4.

Salcburški deželni zastop priznava v zgornjih §§. 2 in 3 tega dogovora od c. kr. državne uprave storjena dodelila kot nagodbeno, a vendar popolno odpravščino za vse v §. 1 tega dogovora označajene iskovine ter je c. kr. državni upravi dober za to, da je po njih c. kr. erar popolnem dotičnih obveznosti osvobojen.

Salcburška dežela po tem takem prevzema na se nevarnost in morebitno poplačilo vseh zahtevkov, katera bi kdorkoli iz tega ali podobnega imena utegnil vzdigniti proti c. kr. erarju; bodi si, da je bilo uže govorjenje o takih zahtevkih, kakor se je to zgodilo pri iskovinah navedenih v poročilu deželnega odbora od 2. junija 1870, št. 18/D. T., odstavek VII, VIII in IX sodnih občin Golling in Zell ob jezeru, Laufenske ladjarske (brodniške) bólnice, občin Taxenbach in Thalgau in tirolskih občin Hopfgarten, Zell ob Cileri in Fügen, po tem pri iskovinah omenjenih v poročilu deželnega odbora od 1. junija 1871, št. 9/D. T., kapele sv. Volfganga v Mauternsdorfu, bodi, da se stoprv pozneje sproži beseda o njih.

§. 5.

S pričujočim dogovorom, v zvezi z nagodbo od 5. julija/19. avgusta 1866, s katero se je tako imenovano vprašanje o inkameraciji razrešilo, bodi sploh končno veljavno dognan obračun med c. kr. državno upravo in deželo salcburško o dobi politične samostalnosti dežele salcburške, predno je bilo Salcburško leta 1816 vnovič zedinjeno z avstrijskim cesarstvom, po tem o dobi, v kateri je pripadalo nekaj časa najpred avstrijski, a potlej bavarski kroni.

Deželni zastop vojvodine salcburške izjavlja vsled tega, izrecno odpovedujoč se vgovora v končnem stavku §^a 1389 avstrijskega občnega grajanskega zakonika, da ne more niti neče več nikakeršne iskovine pod imenom nasledja v nekdanje deželno in stanovsko imenje vzdigniti proti c. kr. erarju vsoti (vsekolikosti) kraljevin in dežel zastopanih v državnem zboru ali proti vkupnim financam avstro-ogerske monarhije.

§. 6.

Ta dogovor izdaje se v dveh soglasnih nekolkovanih, s podpisom c. kr. ministra za finance, po tem deželnega glavarja in dveh deželnih odbornikov vojvo-

dine saleburške opremljenih primerkih, katerih eden se bode hranil pri c. kr. ministerstvu za finance, a drugi pri deželnem zastopu dežele saleburške.

Na Dunaji, dne 15. julija 1886. V Saleburgu, dne 21. julija 1886.

C. kr. minister za finance:

Dunajewski s. r.

Deželni glavar:

Grof Karel **Chorinski** s. r.

Deželna odbornika:

Josip Aleksander **Schwer** s. r.

Dr. Edvard **Hueber** s. r.

132.

Postava od 26. julija 1886,

o pomnoženji vozil državnih železnic.

S privolitvijo obeh zbornic državnega zbora ukazujem takó:

Člen I.

Vladi se daje oblast, 3,403.000 gld., kateri iznos novcev je potreben v nabavo vozil (lokomotivov in vóz) za državne železnice, dobaviti si takó, da se bode potrebavana glavnica s pet od sto največ obrestovala in s petimi enakimi letninami, počenši od 1. dne januarja 1886, odrinila.

Člen II.

Dalje se vladi daje oblast, v to, da se polagoma nakupi 971 vóz, kateri bi se, predno se pridobi last, državnim železnicam v rabo izposodili, novčni iznos za 2,000.000 gld. uporabiti takó, da se ta kupščina v petih enakih letninah, počenši od 1. dne januarja 1886, poplača.

Člen III.

Iznose letnin, odnosno kupščin, kakor vsak čas dospevajo, treba je vsako leto v državni proračun med potrebščino trgovinskega ministerstva za državno poslovvršbo državnih železnic stoječih pod upravo glavnega nadzorstva avstrijskih državnih železnic, in sicer, kolikor gre za plačila glavnice, kot izredne razhodke vpostaviti.

Člen IV.

Ta postava stopi v moč z dnem, katerega bode razglašena, in nje izvršitev je naročena Mojemu ministru za trgovino in Mojemu finančnemu ministru.

V Ischlu, dne 26. julija 1886.

Franc Jožef s. r.

Taaffe s. r.

Dunajewski s. r.

Bacquehem s. r.

133.**Ukaz ministerstva za pravosodje od 6. avgusta 1886,**

da se podobčina Samsonovka odkazuje pod okoliš Staneškega okrajnega sodišča v Bukovini.

Na podlogi § 2 postave od 11. junija 1868 (Drž. zak. št. 59) izloča se podobčina Samsonovka, katero je iz politične zveze občine Zeleneu odločiti in v politično občino Berbeštje vteloviti, iz okoliša Kocmanskega okrajnega sodišča ter odkazuje v okoliš Staneškega okrajnega sodišča.

Ta ukaz pride v moč 1. januarja 1887.

Pražák s. r.